

σίασε τὸν νεαρὸν Βαρκζαί, ἔλαβε τὰς χεῖρας του καὶ τῷ εἶπε μὲ ὄλην τὴν γεροντικήν του τρυφερότητα :

« Ἀγαπητέ μου φίλε· μοῦ ἐζήτησες τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου, τώρα ζητῶ καὶ ἐγὼ τὴν χεῖρά σου διὰ τὴν θυγατέρα μου. Μὴ σπεύσῃς νὰπαντήσῃς. Ἐγὼ δὲν σου ἠρνήθην, ἐλπίζω λοιπὸν ὅτι καὶ σὺ δὲν θὰ μου ἀρνήθῃς. Μείνε ἐδῶ μίαν ἐβδομάδα καὶ ὕστερα ἀπάντησέ μου εἰς ὅ,τι σοῦ προτείνω σήμερον. Καὶ τώρα εὐθυμία καὶ ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ ἄλλων πραγμάτων! »

*

Ἡ ἐβδομάς παρήλθε. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κ. Πέτκη μετῆλθε πᾶν μέσον, ὅπως καταστήσῃ ἀγαπητὴν τὴν Ἰλόνκαν εἰς τὸν Βαρκζαί καὶ τὸν μνηστεύσῃ μετ' αὐτῆς. Τοῖς παρέσχεν ἐπανειλημμένως τὴν εὐκαιρίαν νὰ μείνουν ἐπὶ ὥρας μόνοι οἱ δύο νέοι, καὶ ὁσάκις εὕρισκετο πλησίον των ἑστρεφε πάντοτε τὴν συνομιλίαν ἐπὶ θεμάτων, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν γνώμην του, θὰ ἐνδιέφερον ἀμφοτέρους. Ὁ νεαρὸς Βαρκζαί ἠγάπα ἐμμανῶς τὴν πολιτικήν· ἡ Ἰλόνκα ἐλάτρευε τὴν ποίησιν, ὁσάκις δὲ τὰ πνεύματά των συνηντῶντο, — τὸ ὁποῖον συνέβαινε καμμίαν φορὰν, — συνηντῶντο εἰς κόσμον ὀνειρώδη, ὅπου βασιλεύει τὸ ἰδανικὸν καὶ ἄρχει ἡ φαντασία. Οὐδέποτε εἰς τὸν νεαρὸν Βαρκζαί ἀπήρσεν ἡ Ἰλόνκα· ἀπεναντίας ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται πρὸς αὐτὴν συμπάθειαν, καὶ τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ Ἐρτσα εἶχεν ἀλλοιωθῇ καθολοκληρίαν. Ὁ Βαρκζαί πολὺ σπανίως τὴν ἐβλεπε τώρα καὶ ὁσάκις παρουσιάζετο ἦτο σοβαρὰ καὶ μελαγχολικὴ. Πέπλος ψυχρότητος ἐκάλυπτε τώρα τὸ ὥραϊον προσωπάκι, τὸ ἄλλοτε τόσον εὐθυμον, φαιδρὸν καὶ φιλόγελον.

Εἰς ποῖον ἐξ ὑμῶν δὲν συνέβη πολλάκις νὰ ἐπανεύρῃ μελαγχολικὰς καὶ ἡλλοιομένας τὰς φίλας τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀφήσει τόσον ἀφρόντιδας καὶ χαρωπάς; . . . καὶ πόσον δὲν ἐδοκίμασε κόπον διὰ νὰ θάψῃ διαπαντός εἰς τὴν μνήμην του τὸ γελαστὸν πρόσωπον;

Ὅχι, ἔτη, ἀλλὰ μία ἡμέρα ἤρκεσε νὰ ἐπιφέρῃ τὴν μεταβολὴν αὐτὴν, ἡ ὁποία δὲν εὔρε τὸν Βαρκζαί ποσῶς προπαρεσκευασμένον.

Χθὲς ἔτι ἐβλεπε παιδίσκην φιλοπαίγμονα, χαριτωμένην μὲ ὄλην τῆς τὴν κατεργαρίαν, ἡ ὁποία ἐξεκαρδίζετο νὰ γελᾷ ἐν ᾧ τὸν παρετῆρει λάθρα. Καὶ σήμερον ὑπῆρχον δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐλαμπεν ὁ γέλως, καὶ τὸ στόμα, τὸ χθὲς ἀκόμη φλυαροῦν, σήμερον ἐστέναζε...

Τὴν καρδίαν τῆς νεαρᾶς κόρης εἶχε καταλάβει φόβος μήπως ὁ Βαρκζαί γίνῃ μνηστὴρ τῆς Ἰλόνκας, ἡ δὲ ἀτυχὴς Ἐρτσα ἠγάπα τὸν νέον μὲ ὄλην τὴν σφοδρότητα τοῦ πρώτου ἔρωτος. Ὡς ἐκ τούτου ἡ φαιδρότης ὤχετο ἀπιοῦσα . . .

(Ἐπεται συνέχεια)

Ο ΦΛΕΒΑΡΗΣ

Κ' ἀπὸ τοὺς ἑνδεκα ἀδελφούς σου,
Ἀγαπημένε μου Φλεβάρη,
Ξεχωριστὰ θὰ σ' ἀγαπῶ.

Μόνο 'στὸ γλέντι ἔχεις τὸ
[νοῦ σου]

Κ' εἶσαι ἀγένειο παληκάρι
Ἀξένιοαστο καὶ χαρωπὸ.

Μόνο γιὰ σέ, γιὰ σέν' ἀλλάζω

Καὶ φαίνοντ' ἐμμορφία γεμάτα
Ὡς καὶ τὰ μούτρα τῆς γρηᾶς·
Σ' ἀποζητοῦν καὶ σέ φωνάζουν
Ποῦ πλημμυρίζεις κάθε στράτα
Μὲ μάσκες τῆς ἀποκρηᾶς.

Ἐσ' εἶσαι ὁ μῆνας ποῦ μεθοῦνε,
Ποῦ μᾶς ἀνάβεις πίσω πάλι
Παληὰ αἰσθήματα σθυστά·
Ὁ μῆνας ποῦ χοροπηδοῦνε
Χίλια ζευγάρια, χίλια κἀλλη,
Ἀταίριαστα καὶ ταίριαστα.

Γιὰ σέ τὸν μῆνα κάθε τρέλας,
Ποῦ μᾶς χορταίνει μὲ φιλιὰ
Καὶ ποῦ ξεχωριστ' ἀγαπῶ·
Γιὰ σέ ποῦ 'στῆς ξανθῆς κοπέλας
Μὲ θερμανεὲς τὴν ἀγκαλιά,
Γράφω τραγοῦδι χαρωπὸ.

Μ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Πολλοὶ τῶν νεωτέρων λογίων ἀγνοοῦσιν ἴσως τὸν τρόπον, καθ' ὃν οἱ διδάσκαλοι ἡρμηνεύουν τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς κατὰ τὸν βαρὺν τῆς ἀμαθείας χειμῶνα, ὅτε αἱ Πιερίδες, πτοηθεῖσαι ἐκ τῆς κλαγγῆς τῶν ὄπλων τῶν ξένων κατακτητῶν, ἀπέπησαν εἰς τὴν Δύσιν, καὶ μόνον εἰς περιωρισμένους τόπους ἔμεινον λείψανά τινα, ἐν οἷς εὔρον ἄσυχλον ἐλίγιον λατρευτὰ τῶν Μουσῶν τούτων, διδάσκοντες τοὺς πρὸς μάθησιν ὀργῶντας. Κατὰ δὲ τὸν μεσαῖωνα μέχρι τῶν παραμυθῶν τοῦ ἀγῶνος, ἐδιδάσκοντο ἐν τῇ παρὰ τῇ Δημητῶν ἱερᾷ μονῇ τοῦ Φιλοσόφου ἐλληνικὰ μαθήματα, ἀτελῶς μὲν ἀπὸ τοῦ ἔτους 963 μ. Χ. καὶ ἐφεξῆς, τελειότερον δὲ ἀπὸ τοῦ 17ου αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν ἐν Δημητῶν, τῆς ἐρμηνείας γενομένης κατὰ τὴν ψυχολογικὴν λεγομένην μέθοδον, ἥτις ἐμφαίνεται ἐπὶ 50 χειρογράφων, ἅτινα δια-

φυγόντα τὴν ψαλίδαν τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν κατασκευὴν πυριτιδοβολῶν, ἀποστελλομένων κατὰ τὰ δύο πρῶτα ἔτη τοῦ πολέμου εἰς πάντα σχεδὸν τὸν ἐλληνικὸν στρατὸν, ἔμειναν ὡς ἱερὰ κειμήλια, σωζόμενα ἐν τῇ ἐνταυθα βιβλιοθήκῃ, ἥτις οὐ μόνον πλεῖστα βιβλία ἐλλήνων συγγραφέων καὶ ποιητῶν προσήνεγκε διὰ τὴν κατασκευὴν ταύτην τῶν πυριγγίων, — χάριτος τότε μὴ ὑπάρχοντος, — ἀλλὰ καὶ πολλὰ πολυτίμα χειρογράφα, ἐν οἷς καὶ πολλὰ περγαμηνά, αἵτινες ψαλιδιζόμεναι εἰς σχῆμα πυριτιδοβολῆς, ἀπερίριπτοντο καθ' ὃν χρόνον οἱ μέλλοντες νὰ σχηματίσῃσι πυρίγγια ἐνδύουν, ὅτι ἦσαν δέρματα. Ὅθεν λαθὼν ἐν τῶν χειρογράφων τούτων, ἐθεώρησα καλὸν νὰ δημοσιεύσω 5-6 στίχους αὐτοῦ, ὅπως γένῃ φανερὸς ὁ τρόπος τῆς τότε διδασκαλίας. Τὴν δὲ ψυχολογικὴν ἐξήγησιν, ὑπάρχουσαν ἀνωθεν ἐκείνης τοῦ καιμένου λέξεως, ἔγραψα κατὰ σειρὰν ἐντὸς παρενθέσεων διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς τυπώσεως. Τὸ χειρόγραφον δὲ τοῦτο, πολυσέλιδον τυγχάνον, περιέχει α' τὸν περὶ βασιλείας εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἀρχάδιον τοῦ Συνεσίου λόγον, β' ὁμοίον τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου εἰς τὸν ἐξισωτὴν Ἰουλιανὸν καὶ γ' τοῦ ἰδίου ἀγίου τραγωδίαν «Χριστὸς πάσχων». Ἐπειδὴ δὲ προτάσσεται ὁ τοῦ Συνεσίου λόγος, διὰ τοῦτο ἐξ αὐτοῦ θὰ δημοσιεύσω τοὺς 5-6 στίχους.

Τὸ βιβλίον τοῦτο, ὡρεὰ τῶν κληρονομῶν Πολυχρονίου Καρακάλου εἰς τὴν ἐνταυθα βιβλιοθήκην, εἶνε καθαρῶς γεγραμμένον, ὡς καὶ τὰ λοιπά, καὶ φαίνεται, ὅτι ἡ γραφὴ τοῦ καιμένου, τῆς ψυχολογικῆς ἐξηγήσεως καὶ τῶν ἐν τοῖς περισελίδοις συντακτικῶν καὶ κριτικῶν παρατηρήσεων, ἐξ ὧν γέμει τὸ χειρόγραφον, εἶνε τοῦ μακαρίτου διδασκάλου Πολυχρονίου Καρακάλου, μαθητοῦ τότε τοῦ ἐνταυθα σχολείου γενομένου, ἄρχεται δὲ οὕτως·

» αὐψὲς, Ποσειδεῶνος θ' ἵσταμένου ἐν τῇ
» κατὰ Δημητῶν σχολῇ.
» Συνεσίου εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἀρχάδιον
» περὶ βασιλείας.
» Ἄρα (ὁ βασιλεὺς Ἀρχάδιος, τάχα), εἰ μή-
» τις (ἀνίσως, δὲν τινὰς ῥήτωρ ἢ φιλόσοφος)
» ἐκ πόλεως (ἀπὸ πόλιν, πατρίδα, ἐνεγκα-
» μένην) ἦκοι (ἤθελεν ἔλθῃ, ἀφίχθῃ, παρα-
» γένηται εἰς τὴν βασιλείαν σου) μεγάλῃς τε
» (μεγάλῃν, περιώνυμον, ὀνομαστήν, περί-
» ελεπτον) καὶ πλουτούσης (καὶ πλούσιαν,
» εὐτυχισμένην, εὐδαίμονα), καὶ κομίζοι (καὶ
» δὲν ἤθελε κομίζῃ, φέρῃ, ἄγῃ) λόγους (σοὶ
» λόγους πανηγυρικοὺς ἐπαινετικούς) γαῦ-
» ρους τε (ὑπερόγκους, ὑπερφάνους, σόβα-
» ρούς, ἐπηρμένους) καὶ χιλιδώντας (καὶ τρυ-
» φηλοῦς, ἡδονικοῦς, ἡδονὴν καὶ εὐφράδειαν
» ἀποστάζοντας τοιοῦτους) οἷους (ὁποῖοι) ῥη-
» τορικὴ (ῥητορικὴ τέχνη) καὶ ποιητικὴ (ποιη-
» τικὴ στιχομυθία) τίχτουσι (γεννῶσι, συνεί-
» ρουσι, συνυφαίνουσι, συμπλέκουσι, κατα-
» σκευάζουσι), πάνδημοι (κοινά, δημοσίοι,
» τετριμμένοι, ἐθαδῆς, συνειθισμένοι τοῖς
» πολλοῖς) τέχνηι (αἰτινὲς εἰσι τέχναι, μέθο-
» δοι, ἐμπειρίαι, ἔξεις) πάνδημα (κοινά, δη-
» μόσια, τετριμμένα) ἔκγονα (καὶ τὰ κυή-
» ματα, γεννήματα, ἀποτελέσματα αὐτῶν)
» τοῦτον, ὅταν (αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὴ ἐν
» πόλει μετὰ τὴν καὶ πλουτούσης ἡκῶν
» καὶ κομίζων λόγους γαῦρους, ὅταν) ἐνθάδε
» (ἐδῶ εἰς τὴν βασιλείαν σου ἤθελεν ἔλθῃ)
» γένηται, (ἀφίχθῃ παραγένηται) δεῖ (πρέπει)

» κάτω νεύειν (εἰς κάτω, δηλ. νὰ μένη κα-
» τηρῆς, σιωπῶν, νὰ νεύῃ, κλίνῃ, βέπη τὴν
» κεφαλὴν του), ὡς οὐκ οὔσης αὐτῷ (ὡσάν
» ὅπου δὲν ὑπάρχη, δὲν εἶναι εἰς αὐτὸν τὸν
» ἄνθρωπον) παρρησίας (παρρησία, θάρρος,
» ἐλευθεροστομία) ἐν βασιλείαις (μέσα εἰς τὰ
» βασίλεια, ἀρχεῖα, πρυτανεῖα, βασιλικά πα-
» λάτια) οὐδὲ ἐρυγγάνειν (μῆτε νὰ ἐρυγ-
» γῶν, ἐξερεύγεται, ἀφίησιν, ἐκβάλῃ, ἐκ-
» φωνῇ μικρὸν, ψιλὸν λόγον), οὐκ ἔχοντι
» (ἐπειδὴ δὲν ἔχει, δὲν κέκτηται, δὲν φέρει)
» τῆς πατρίδος (πατρίδος, ἐνεγκαμένης) τὸν
» ὄγκον (τὸ ὕψος, τὸ μεγαλεῖον, τὴν σεμνο-
» πρέπειαν, τὴν ὑπέρογκον φήμην).

Καὶ οὕτω μὲν ἐξακολουθεῖ ἐν ὅλῳ τῷ χει-
ρογράφῳ ἡ ψυχαιγωγία, ἐν δὲ τοῖς περίσσει-
δοις, ἀρκετὸν χώρον ἔχουσιν, ὑπάρχουσιν αἱ
εἰρημνέαι παρατηρήσεις, ἐξ ὧν σημειοῦ-
μεν μόνον 3—4.

«Οἱ τεχνολόγοι, ἐν οἷς διαλαμβάνουσι περὶ
» ὕψους λόγου, φασίν, ἐν οἷς ἔχουσι τὰ πρῶτα
» Θεοφύλακτος τε καὶ Συνέσιος, καὶ τούτων
» ὑπερτερρεῖ ὁ ἐκ Ναζιανζοῦ Γρηγόριος, μέ-
» γεθος τε νοήματος καὶ λόγου πλάτος ἄρι-
» στα συγκρασάς· διὸ δεῖ παρ' ἐκάστῳ τῶν
» δοκίμων συγγραφέων καὶ λογογράφων τὸ
» εἶδος τοῦ λόγου καὶ πᾶσαν ἰδέαν ἀπομάττε-
» σθαι, καὶ μὴ ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων, ἵνα μὴ
» τοῦ σκοποῦ ἀποτυχόντες, καὶ γέλωτα πλα-
» τῶν ὀφλήσωμεν κλ.

«Οὗτος ὁ πολυθρόλλητος καὶ πολλοῦ ἄξιος
» λόγος πρὸς Ἀρχαδίον προσπεφώνηται, καὶ
» οὐ πρὸς Θεοδόσιον ὡς τισιν ἔδοξεν· ἀλλ'
» ἐτι παιδὶ ὄντι τῷ Ἀρχαδίῳ ὁ Συνέσιος ὑπὸ
» τῆς πατρίδος πεμφθεὶς, καὶ χρυσὸν στέ-
» φανον κομίσας αὐτῷ, καὶ τὸν λόγον τοῦτον
» τὸν ὄντως χρυσὸν καὶ βασιλεῖ προσήκοντα
» ἐξήνεγκεν, ἐν ᾧ ἐλευθέρως θ' ἄμα καὶ σα-
» φῶς τὰ τῶν βασιλέων ἀμαρτήματα ἐλέγ-
» χει, τρυφὰς κολάζει, ὑγιεινὰ παραγγέλ-
» λει, ματα τῷ ὀρθῶς βασιλευμένῳ ὑποβάλλει,
» ἀρυσάμενος ἐκ τῆς δικροῦνου πηγῆς Πλά-
» τωνος καὶ Ἀριστοτέλους, οἷς ὁμιλῆσαι τὸν
» Συνέσιον διὰ βίου λόγος διαρρεῖ οὐκ ἀδέ-
» σποτος.

«Ὁ εἰ συναπτικὸς εὐκτικὴ συνετάγη ἐγκλί-
» σι, ὅτι τὸ ἐπόμενον ἐστὶ τῶν ἐνδοιξαζομέ-
» νων ὅπερ ἐστὶ τό, ἄρα δεῖ κάτω νεύειν·
» ἔοικε γάρ ἐπὶ μὲν ὁμολογουμένῳ τὸ ὀρι-
» στικόν, ἐπὶ δὲ ἐνδοιξαζομένων, τὸ εὐκτικόν.

«Οἷους ἀποστηματικῶς συνετάγη, ἔξωθεν
» λαμβανομένου τοῦ ἀνταποδοτικοῦ λαμβά-
» νονται γὰρ χωρὶς τῶν ἀνταποδοτικῶν ἀπο-
» λύτως καὶ ταῦτα χωρὶς τῶν ἀναφορικῶν».

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν Δημητσάνῃ, τῇ 16 Μαρτίου 1894.

ΑΡΧ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΒΟΓΙΑΤΣΗΣ

ΥΓΙΕΙΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἡ φανέλλα.

«Κυρία μου (λέγει ὁ ὑγιεινολόγος Felix
Bremond) μὴ συνεθίζετε τὰ τέκνα σας νὰ
φορῶσι φανέλλαν ἐπὶ τοῦ σώματος. Μὴ τα
καταδικάζετε εἰς τοιοῦτον θωρακισμόν, ἀνευ
ἀπολύτου καὶ προφανοῦς ἀνάγκης, βεβαιου-
μένης παρὰ τοῦ ἱατροῦ σας».

Τὸ μάλλινον ὕφασμα εἶνε ἐξαιρετικὸν διὰ
τὴν ἀμφίεσιν τῶν ἀνδρῶν, τῶν γυναικῶν καὶ
τῶν παιδῶν ἐν θέρει τε καὶ χειμῶνι. Ὡς ἐκ τῆς

μαλθακότητος καὶ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ βάρους
εἶνε κατάλληλον διὰ τὴν κατασκευὴν ἐνδυ-
μάτων εὐρέων, καλυπτόντων μὲν τὰ μέλη,
χωρὶς νὰ συμπιέζωσιν αὐτά, ἢ νὰ παρακω-
λύωσι τὰς ἐλευθέρους αὐτῶν κινήσεις, προ-
σπίζόντων δὲ τὸ σῶμα ἐπαρκῶς ἀπὸ τῶν
ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν.

Ἐπιτρέπει λοιπὸν ἡ ὑγιεινὴ τὴν ἐκ μαλ-
λίνου ὕφασματος κατασκευὴν ἐπενδυτῶν, ἐσω-
καρδίων, ἀναξυρίδων κ.τ.λ. διὰ τοὺς ἄνδρας,
καὶ ἐσθῆτων, ἐσφοριῶν, περιωμίδων κ.τ.λ.
διὰ τὰς κυρίας. Ἀπαρσέκει ὅμως αὐτῇ νὰ
περιβάλλωνται διὰ φανέλλας ὁ ὑγιὴς θώ-
ραξ, ἡ ὑγιὴς κοιλία ἢ αἱ ὑγιεῖς κνήμαι.

Ἡ ἀμέσως ἐπὶ τοῦ σώματος φερομένη
φανέλλα προσήκει εἰς τοὺς ἀρρώστους, τοὺς
ἐξῆσθηνημένους καὶ τοὺς καχεκτικὰς, οὐδαμῶς
δὲ εἰς τοὺς ὑγιεῖς.

Ἡ ἐπὶ τοῦ θώρακος ἰδίως φανέλλα ἀποβαί-
νει χρήσιμος εἰς τοὺς ἔχοντας τοῦτον εὐπαθῆ,
τοὺς παθόντας βρογχίτιδα, πνευμονίαν ἢ ἄλλο
νόσημα τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων· ἀπαραι-
τητος δὲ καθίσταται εἰς τοὺς φθισικούς. Εἶνε
θερμοτέρα τῶν λινῶν ἢ βαμβάκεων ὑποκα-
μίσμων, διότι εἶνε ἥσσον καλὸς ἀγωγὸς τῆς
θερμότητος ἢ τὰ ἐκ φυτικῶν οὐσιῶν ὑφά-
σματα. Ἀπορροφᾷ ἀμέσως τὸν ἰδρῶτα, τηρεῖ
δὲ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος πάντοτε
ἴσην θερμοκρασίαν. Ἡ χρῆσις λοιπὸν αὐτῆς
παραγγέλλεται καὶ τοῖς ἀναρρωνούσι καὶ
ἀδυνάτοις ἐν γένει, οἵτινες δέον ὡς οἷον τε νὰ
προφυλάσσωνται ἀπὸ τῶν ἐπικινδύνων ψύξεως.

Ἀφοῦ δὲ ἡ φανέλλα συνιστᾶται εἰς τοὺς
ἄνω πάσχοντας ἢ παθόντας, ἔπειτα ὅτι ὁ φέ-
ρων αὐτὴν ἄνευ ἀνάγκης, ἀποστερεῖται πολυ-
τίμου βοηθήματος ἐν ἐνδεχομένη νόσῳ, καθ'
ἣν ἐπιβάλλεται ἡ χρῆσις τῆς φανέλλας.

Θ' ἀντιτάξῃ τις ἴσως ὅτι ἡ φανέλλα δύ-
ναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς προληπτικὸν μέσον
ἀπὸ τῶν νόσων τῶν ἐκ ψύξεως ἰδίως προερ-
χομένων. Ἀλλ' ὅσοι φάρμακόν τι, χρήσιμον
κατὰ τινος παθήσεως, δύναται νὰ προφυλάξῃ
ἀπ' αὐτῆς, τόσον καὶ ἡ φανέλλα, ἡ συνιστω-
μένη τοῖς πάσχουσιν ἢ παθοῦσι νοσήματα τῶν
ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, δύναται ν' ἀπαλ-
λάξῃ ἀπ' αὐτῶν.

Προτιμώτερον εἶνε οἱ ὑγιεῖς ἀντὶ νὰ φέ-
ρωσι φανέλλαν νὰ λούωνται συνεχῶς, ἵνα
καθαρίζωνται ἀπὸ τοῦ ρύπου, ὃν αὐτὸ τὸ σῶμα
παράγει, ἀναμιμνήσκοντο ὅτι ἡ τελεία κα-
θαριότης τοῦ σώματος εἶνε κυριωτάτη τῆς
ὑγιείας συνήθη.

Ἄλλως ἡ φανέλλα προκαλεῖ πλεῖστα
ὅσα ἐνοχλήματα, οἷον κνισμὸν, ἐρυθρότητα,
ἐστὶν ὅτε ἐκδοράς τοῦ δέρματος κ.τ.λ. Πα-
ρετηρήθη δὲ ὅτι τὰ δερματικὰ νοσήματα εἶ-
ναι πολλῶ σπανιώτερα εἰς τοὺς μὴ φέροντας
φανέλλαν. Ὁ δὲ συγγραφεὺς, οὗ ἐν ἀρχῇ
ἐμνήσθημεν λέγει: «ὁ βάμβας, τὸ λίνον, ἡ
κάνναβις ἐφόνευσαν τὴν λέπραν» εἴθε ἡ φα-
νέλλα νὰ μὴ ἀναστήσῃ αὐτήν». Ὑπερβολικὸν
βεβαίως τοῦτο, ἀλλ' ἀρκούντως ἐνδεικτικὸν
τῶν περὶ φανέλλας ἰδεῶν τοῦ διασήμου
υγιεινολόγου. ΔΡ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 21 Δεκεμβρίου 1894. — Ὁ
κ. Βίλγελμ, ὑπεργηγὴς τοῦ ἐν Βιέννῃ Πανεπι-
στημίου, ὑποβάλλει συμπληρώσεις ἐπιγραφῆς
εὐρείτης ἐν Πειραιεὶ καὶ δημοσιευθείσης τὸ
1886 ἐν τῇ «Παλιγγενεσίᾳ» (ἡ ἐπιγραφή αὕτη

δὲν συμπεριελήφθη ἐν τῷ Corpus inscript.
Attic.). Πλὴν τῶν δύο πρώτων δυσαναπλήρωτα
κενὰ παρουσιαζουσάν γραμμῶν, τὰ λοιπὰ ἀνα-
γινώσκει συμπληρῶν ὁ κ. Βίλγελμ οὕτως: τοῖς
δὲ ἐν Ἐλευσεῖνι ἁλίσουσιν ἀτέλειαν ἰχθύων εἶ-
ναι ἐὰν ἐν Ἐλευσεῖνι ἐν τῇ ἀγορᾷ πιπράσκωσιν
ὡς μένη εἶσφος (πιθανῶς)... εἰσαγώγια ὕφελος
εἰς μέγα τι ἀπαντήσῃ, τοὺς δὲ ἰχθυοπώλας καὶ
τοὺς πάλιν καπηλεύοντας πεπαῦσθαι τῆς αἰσχρο-
κερδείας βούλομαι ἢ ἐνδείξιν αὐτῶν γίνεσθαι
πρὸς τὸν κήρυκα τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς,
τὸν δὲ εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον, τοῦτο δὲ τει-
μᾶν, ὅτι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτεῖσαι. Πιπρασκέ-
τας δὲ μόνοι οἱ κομίζοντες ἢ οἱ πρῶτοι παρ'
αὐτῶν ὠνούμενοι, τοὺς δὲ δευτέρους ὠνητάς
γινόμενους τῶν αὐτῶν ὠνίων μεταβάλλειν, φυ-
λάττοντας τὰς τιμὰς. Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν
στήλῃ ἐγκαρῶξαντες λιθίνῃ στήλῃ πρὸ τοῦ
δείγματος. — Ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς κ. Δαιρ-
πελδ ὁμιλεῖ περὶ τῶν παρὰ τὴν Ἐννεάκρουνον
ἀνασκαφῶν. Εἰς τὴν κρήνην πάντων ἀνῆκε λί-
θος εὐρείτης μεταξὺ τῶν ἐρείπιων τοῦ ἐνταῦθα
ἀποκαλυφθέντος ῥωμαϊκοῦ κτιρίου (ἄτριον ῥωμ.
οἰκίας), ὅστις παρουσιάζει κοίλωμα εἰς ὃ ἀνσφί-
γιδῶς προσηρμύζετο κεφαλὴ λέοντος ὡς κρου-
νὸς χρησιμεύουσα. Ἐκ τῆς ὀπισθίας τοῦ λί-
θου πλευρᾶς φαίνεται ἡ ὀπή, κατ' ἀρχὰς μεγα-
λητέρα, κατόπιν δὲ διὰ κονιᾶματος σμικρυν-
θεῖσα, δι' ἧς εἰς τὸν κρουνὸν εἰσέρρεε τὸ ὕδωρ.
Πλείστα φρεᾶτα παρατηροῦνται ὁμοίως ἐνταῦθα,
καταχωσθέντα πρῶτῳ ἤδη, διότι τὰ ἐν αὐ-
τοῖς θραύσματα ἀγγείων ἀνήκουσιν ἐτι εἰς τὸν
γεωμετρικὸν τύπον. Ἐνὸς τῶν φρεᾶτων τούτων,
μὴ καταχωσθέντος, ἀλλ' ἐπιμελῶς ἐτι διὰ πλα-
κὸς κεκαλυμμένου, τὸ ὕδωρ ἔχει βάθος 10 ὀλῶν
μέτρων καὶ ἡμίσεος. — Ὁ κ. Δημ. Φίλιος ὁμι-
λεῖ περὶ ἀναγλύφου ἀνευρεθέντος κατὰ τὰς τε-
λευταίας ἐν Ἐλευσεῖνι ἀνασκαφάς. Τὸ ἀνάγλυφον
εὐρέθη σκεπάζον ὀχετὸν ὑδάτων· ἡ στήλη σώα,
ἀπλῇ ἄνευ ἀρχιτεκτονικῶν κοσμημάτων, ἀλλὰ
ἐπὶ τοῦ ἄνω αὐτῆς μέρους φέρει τρεῖς ὁπὰς βα-
θείας 10 ἐκατοστόμετρα· ἐντὸς τῆς μιᾶς σώζε-
ται καὶ γόμφος χάλκινος. Ἰσως ὁ τεχνίτης
κατεσκεύασεν αἶτωμα, ὅπερ προσέθηκεν εἰς τὴν
στήλῃν διὰ τῶν τριῶν τούτων γόμφων. Ἀνεξή-
γητοι εἶνε γραμμαῖαι τινες δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐπὶ
τοῦ ἄνω τούτου μέρους. Ἡ στήλη εἶνε πεντελη-
σίου λίθου· σχεδὸν τετραγωνικὴ (1 μ. πρὸς 0,90.)
Παρίστανται δύο γυναῖκες, ὧν ἡ μὲν κάθηται
ἐπὶ ἔδρας ἄνευ ἀνακλίσεως, ἡ δὲ ἀπέναντι αὐ-
τῆς ἵσταμένη. Τὸ ἐνδυμα χιτῶν χειριδωτός,
ἱμάτιον καὶ πυγὰι κρέμανται ὑπὸ τὴν ἔδραν.

Ὑπὸ τοὺς πόδας ἔχει σκύμποδα. Ἡ κόμη τῆς
καθημένης λευμένη καὶ ἄφθοτος, ἐπὶ κεφαλῆς
φέρει καλαθοειδῆ τιάναν. Πόδες γυμνοί. Παρα-
τηρεῖται δυσαναλογία τῆς μορφῆς τῆς ἵσταμένης
πρὸς τὴν τῆς καθημένης διὰ τὸ βαρὺ καὶ σκλη-
ρὸν αὐτῆς· εἰς τὰ γυνὰ μέρη (ἂν καὶ δὲν ἐξήλ-
θεν ἐτι ὁ τεχνίτης τοῦ ἀρχαϊσμοῦ) ὑπάρχει ζωὴ
καὶ χάρις. Ἀρα τὸ ἔργον προαγγέλλει τὸν δρό-
μον ὃν ἔχει ἡ τέχνη τάχιστα νὰ λάβῃ, ἀνήκει
δηλονότι εἰς τοὺς μετὰ τὰ Περσικὰ ἀμέσους
χρόνους (τεχνίται ὁ Κάλαιος καὶ οἱ λοιποὶ οἱ
πρὸ τοῦ Φειδίου). Τὸ ἀνάγλυφον προφανῶς εἰκο-
νίζει τὰς δύο Ἐλευσινίους θεοτήτας — ἡ καθη-
μένη ἡ Δημήτηρ, ἡ ἵσταμένη ἡ Κόρη — καὶ
εἶνε ἀπομνησὶς τις τοῦ ἐν τῷ τελεστηρίῳ εἰ-
κονίσματος τῶν δύο θεοτήτων. Αἱ εἰκασταὶ τοῦ
Κερν (ἴδε Mitth. τοῦ 1892 σελ. 125 ἐξ.) ἀποδει-
κνύονται διὰ τοῦ ἀναγλύφου τούτου ὀρθαί. Ἡ
καθημένη Δημήτηρ, ὡς πιστοποιεῖται νῦν, πρέ-
πει νὰ ὑποτεθῇ φέρουσα σκῆπτρον καὶ στάχυν,
ἡ δὲ Κόρη δῶρα ἢ δῶδας — ὅπου αἱ δύο παρίσταν-
ται ὁμοῦ (ἐξαιρέσειν ἀποτελεῖ τὸ ἀνάγλυφον Λυ-
σιμαχίδου ὅπου ἡ πρὸς τὰριστερὰ Περσεφόνη
φέρει τὸ σκῆπτρον). Σαφῶς μαρτυρεῖ ὁμοίως
τὸ ἀνάγλυφον ὅτι ἡ ἐσθὴς τῆς Δημήτρως εἶνε
ἡ πλουσιωτέρα, ἡ δὲ τῆς Κόρης ἀπλουστερά καὶ
εἰς νεκρὸν πρόσωπον ἁρμοζούσα. Ἄν καὶ πάντες
δὲ παραδέχονται ὅτι τὸ λευμένον τῆς κόμης
θὰ ἤρμοζε μᾶλλον εἰς νεανικὸν πρόσωπον, ἀλλ'